

Uega möda saab weiksest Mannist suur Marri. Ta oli tänini lahkest keikide inimeste silma watanud, ei kellegi eest filmi mahha lönud; agga kes teab, kust se tulles, Marri ei julge enam nenda lahkest wata ma. Tal on kui näeksid teised, isseärranis meesterahwas, ta süddant läbbi. Ta südda on puhhas, sepärrast kartlik. Ta tunneb middagi ommas süddames ollewad, kel ta issegi nimme ei moista anda. Ta kardab, ta häbbeneb, ja ei tea issegi, mispärrast.

Pääw päwalt ja näddal näddalalt saab Marri ommast süddamest enam arro. Ta kohkub; kardab nisuggust süddame tundmist pattuse ja rojase ollewad. Püab unnustada, püab muud möttelda kust wötta! Wäggise küssendab südda: „Sa pead armastama! sest seks on sind Jummal lonud!“

Marri ei tohhi omma emmalegi ilmutada mis ta süddames ligub. Ta lodab weel süddamest jaggo sada, tedda wait sulguda ja lämmatada walle! tulli touseb pääw päwalt suremaks. Keik waew ja wastosöd.

diminne on ilma ašjata. Ta ei julge weel kellegi meesterahwa kuo omma süddamesse wastowötta; agga ta tunneb selgeste, kaua se nenda ei woi jada, ta peab armastama! Agga kedda?

Tahhab Marri ses tundmisses keik mahha jätta, keigest taggameda, Jssanda prudiks jada, teiste eest palluda ja kannatada, kunni ta hing ihhust lahkeb jah, kui ta sedda woib — hea kü! ja keigest parrem; agga keikile polle sedda antud.

Tahhab Marri teiste heaks isseennast ohwerdada, haigede jures walwada, neid awwitada, nende hawad sidduda, mahhajätud lapsi forristada, puhhastada, Jssandale kaswatada jah, kui ta sedda woib, — ka se on armastus, suur armastus; agga keikile polle se mitte antud.

Tahhab Marri ommas armastusse tundmisses issamaad ja suggulasi mahhajätta ja kui se tal woimalik olleks, waeste pagganatte jure miinna, nende naesterahwast juhhatada, nende lapsi harrida ja õppetada ja nenda is.